

Výlet za poznaním najkrajších kútov Slovenska

Bolo to v máji minulého školského roku, po skončení obhajovania našich popularizačných prác a po vyhlásení tých najlepších, keď som sa dozvedela, že pre nás, úspešných, ale aj pre tých menej úspešných, Prírodovedecká fakulta Univerzity Komenského pripravila čosi viac ako len krásne ceny v podobe úžasných knižiek. Náučný výlet naprieč Slovenskom a síce v septembri, na budúci školský rok. Neviete si predstaviť, ako veľmi som sa tešila, keď nie každý deň mám tú možnosť dostať sa niekam preč, mimo bratislavského zhonu, neprestajného hluku dopravy a obrovského davu ľudí...

Prázdniny utiekli, prvé dva septembrové týždne tiež a ja som sedela v autobuse spolu s ostatnými účastníkmi exkurzie, sledujúc obrazy prírody plynúce za oknom. Popritom nám naši profesori, ktorí nás sprevádzali, nezabudli vysvetliť, ako tieto krásy vznikali. Nedalo mi nezamýšľať sa znova a znova nad dokonalosťou Matky Zeme.

Našou prvou zastávkou boli Vršatské bradlá a zrúcanina hradu Vršatec, na ktorého najvyššie miesta sa zopár odvážlivcov a ja medzi nimi odvážilo vyštverat' a popritom sledovat' lesy, lúky, väčšie či menšie vršky, dúfajúc, že sa klzkom teréne ani jeden z nás nepošmykne ☺ Lozit' po rozvalinách hradu z 13. storočia... Myslím, že nie je lepšej zábavky pre človeka môjho typu ☺ Alebo áno? Nuž, to je ťažké povedať, pretože...

Pretože „Niet na Zemi krajšieho miesta ako je toto“ myslela som si, pri prechádzaní naším geologicky zaujímavým miestom číslo dva - Manínskou a Kostoleckou tieňavou. Popri potoku, ktorý si veselo žblnkal vo svojom koryte sme so zatajeným dychom pozorovali a skúmali všetko, čo sa dalo. A kým nám jedna z našich paní profesoriek stihla dopodrobna popísať, aké procesy stoja za týmito zázračne pôsobiacimi dolinami, už sme sa predbiehali, kto z nás spozná viac obrích hrncov vyhlbených v masívoch, ktoré nás obklopovali. Kto ich našiel najviac, bolo vlastne jedno. Viac nás zaujímalo krásne miesto, na ktoré sme sa mali dopraviť po prejdení tiesňavami....

Šútovský vodopád. Dostať sa k nemu trvalo dobrú hodinu kráčania po nie vždy „priateľskom“ teréne. Občas sme sa sťažovali, trochu sme aj frflali, no po dorazení k nášmu cieľu sme zistili, že nám to za tie boľavé nohy stálo. Neopísateľne čarovné miesto. Ktovie, možno tu žijú aj víly a škriatkovia. Určite. Pobudli sme tu len chvíľočku, čas utekal a my sme sa pomaly museli pobrať späť k autobusu, už na cestu do hotela. Hoci mi pri vodopáde bolo dobre, nevedela som sa dočkať, až zaľahnem do postele. Ďalší deň mal byť náročný...

Podnikli sme túru vysoko do hôr. Rozdelili sme sa na skupinky a každá z nich s profesorom v čele sa vydala objaviť niečo iné. Jedni išli na vodopád Skok, ďalší zasa na Jamske pleso no ja s mojou skupinkou sme sa vybrali k Popradskému plesu.

Cesta to nebola ľahká, vo väčších výškach občas aj nebezpečná, pretože sme šli po úzkom kamenistom chodníku hneď popri rokline. No myslím, že to stojí zato, podstúpiť takéto riziko. Výhľad bol na Tatry bol úžasný, aj rôzne iné prírodné úkazy ktoré nám lemovali chodník stáli zato. Fotoaparáty cvakali neustále, každý si chcel urobiť čo najviac krásnych obrázkov.

Keď sme po čase dorazili na ono miesto, šťastní, že sme to dokázali, sme si rozbalili desiatu a oddychovali. No niektorí z nás predsa len nemali dost', a rozhodli sa poliezť vyššie - do pásma samých skál a kosodrevín. Občas to vyzeralo, že to nedopadne dobre, kamene nám občas „tancovali“ pod nohami, no všetko šlo, ako malo ☺

Po tejto túre sme už boli dost' unavení, no čakalo nás ešte jedno miesto - Liptovská maša, kde sme navštívili múzeum baníctva a hutníctva. Došli sme síce tak trochu mimo pracovných hodín, no pán starajúci sa o múzeum a objekty okolo neho nás ochotne previedol po múzeu a všetko nám vysvetlil. Na konci prehliadky tohto veľ'kého múzea sme si dokonca smeli vziať aj suveníru na pamiatku - maličký kamienok z tejto oblasti.

Tretí a posledný deň našej výpravy sa niesol v znamení Červených terás tvorených travertínom, a čo sa mne osobne najviac páčilo - návštevy dedinky Špania Dolina. Maličká banícka dedinka v objatí vrchov a lesov, ktorá vyzerá, že v nej čas plynie oveľa pomalšie, ako „tam vonku v civilizácii“. Prekrásny banícky orloj, Kostol Premenenia Pána, Kaplnka Božieho hrobu, jeden jediný obchodík s veľ'mi skromnou pracovnou dobou a v neposlednom rade obrovské haldy, na ktorých sme si nazbierali množstvá malachitov a azuritov...to všetko a ešte viac je Špania Dolina. Na našej exkurzii sme síce videli veľ'a zaujímavých miest, no mne osobne sa toto páčilo najviac. Raz sa sem musím vrátiť...

A týmto naša exkurzia skončila. Posledné miesto výpravy bolo za nami. Pomaličky sme nastúpili do autobusu a viezli sa naspäť do Bratislavy. Hoci som sa už tešila domov, bolo mi veľ'mi smutno za zážitkami a zábavou, čo sme spolu na exkurzii prežili. Nevadí, čo už. Dúfam, že to nebol môj posledný výlet plný zaujímavostí v spoločnosti dobrých ľudí ☺

Slávka Korčeková 3. A Gymnázium Hubeného